Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1893. 42de Aargang.

Tale af Ældste Andrew Jensen,

holdt i den skandinaviske Forsamling, Salt Lake City, den 27de April 1893.

Brødre og Søstre! Dersom Guds Aand vil staa mig bi, vil jeg benytte en Del af Tiden og tale til Eder.

Vi have nylig haft Lejlighed til at overvære Tempelindvielsen, og Alle, som deltoge deri, glædede sig overmaade. 31 Forsamlinger bleve afholdte i Templet; i hver af disse vare mellem 2400 og 2500 Mennesker tilstede, og man har udregnet, at foruden det ledende Præstedømme, som havde flere specielle Møder, have omtrent 70,000 Mennesker deltaget i Tempelindvielsen.

Den sidste Konference kan derfor betegnes som en af de mest betydningsfulde, Kirken har haft i de 63 Aar, i hvilke den har været organiseret; de gamle Veteraner, og blandt dem navnlig Præsident Woodruff, som har været Medlem af Kirken siden 1839, sagde, at de aldrig før havde følt større Glæde end ved dette Tempels Indvielse. Præsident Woodruff deltog med saa meget Liv og Interesse, at han overanstrængte sit svage Legeme i den Grad, at han maatte gaa syg hjem. Hans tvende Raadgivere overværede imidlertid alle Møderne og talte oplivende til Folket.

En Ejendommelighed ved alle de Forsamlinger, som ledsagede denne Højtidelighed, var den Ydmyghed, der gjorde sig gjældende hos baade Talere og Tilhørere. Præsident Joseph F. Smith udtalte, at alle de, som kom ind i det hellige Hus med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, skulde faa deres Synder tilgivne og nyde rige Velsignelser fra det Høje.

Vi have før haft Lejlighed til at forny vore Pagter, saaledes i 1856 og 1857, hvilken Tid kaldtes Reformationen i Kirken. Overalt, hvor Medlemmer af Kirken fandtes, fornyede de deres Pagter og begyndte at leve et nyt og helligt Levnet; denne Reformation fremviste snart sine gode Frugter, men desværre kom ogsaa de daarlige tilsyne; thi nogle af Medlemmerne gik i deres blinde Entusiasme til Yderligheder.

Vi vilde erfare, at denne sidste Reformation ogsaa vil bære sine gode Frugter; naar vi komme ud blandt Befolkningen i Landsbyerne, ville vi snart se dens gavnlige Resultater. Vore Modstandere og vor Saligheds Fjende ville blive mere og mere vrede og rasende paa os; dog vil det skade os mindre end nogensinde før, thi deres Kraft bliver stadig svækket.

En anden Ejendommelighed er det, at siden Kirkens Organisation have Kirkens ledende Embedsmænd aldrig været saa enige, som de ere i Dag. Der eksisterer iblandt dem en Kjærlighed, som er langt stærkere end den, der kjendes mellem Mand og Hustru, mellem Forældre og Børn; Brødrene ere villige til at ofre Livet for hverandre, om det fordres, og naar vi have tilgivet hverandre, skulde den samme Kjærlighed gjøre sig gjældende iblandt os Alle som Medlemmer.

Det Tempel, som de Hellige byggede i Kirtland, Ohio, og som endnu staar der, kan, naar Hensyn tages til den Tid, da det blev udført, betragtes som et stort Arbejde; men vi skulle endnu bygge et Tempel i Jackson County, Missouri, der skal overgaa Templet i Salt Lake City i lige saa høj Grad, som dette overgaar Kirtland Templet.

Vi maa erkjende Herrens Haand og hans vise og barmhjertige Styrelse med os som et Folk. Vi behøve blot at gaa en 4—5 Aar tilbage i Tiden og gjenkalde i vor Erindring, at Regjeringen da konfiskerede alle Kirkens, ja endog en Del private Ejendomme, samt at de Forenede Staters Marskalk i Regjeringens Navn ogsaa tog vort Tempel i Besiddelse, og vi vare nødte til at betale Afgift af Grunden; Hensigten hermed var at tvinge os til at vise Ydmyghed og bøje os for Lovens Haand og Majestæt. Det gik dog ikke videre; men det saa en Gang ud, som om det Hele skulde gjøres til Bytte for uretfærdige Overgreb fra vore Modstandere. Mange af vore Brødre vare den Gang i Landflygtighed, og Præsident John Taylor døde i Landflygtighed.

Nu derimod er Alt bedre; Israel er friere og mægtigere end nogensinde før, og Omgivelserne ere mere haabefulde og lovende.

Jeg vil ogsaa nævne en anden lille Tildragelse, der tjener til at vise, hvor trøstesløs Tidsaanden da var med Hensyn til Mormonismens videre Fremgang og Udvikling. Da Tempelmurene havde naaet de første Vinduer, aflagde Profeten Joseph Smiths Sønner, Joseph og Alexander, et Besøg her, og de sagde da til deres Fætter, Præsident Joseph F. Smith: „I kunne lige saa gjerne standse her og ikke bortødsle flere Midler, thi inden fem Aar ville Mormonerne være adspredte over hele Verden." Dette var, som vi nu kunne se, en usand Profeti, thi vi og vort fuldendte Tempel staa i Dag som uomstødelige Beviser paa det Modsatte, og saaledes er det altid gaaet Enhver, som har profeteret Ondt om Zion og forudsagt Ulykke over hendes Folk.

Mørke og uheldspaaende Skyer have ofte skjult Solen for os, men den er altid kommen tilsyne igjen, og vi have aldrig kunnet imødese bedre Tider end netop nu.

Nogle have spaaet, at et stort Frafald skulde finde Sted i Kirken, naar dette Tempel var færdigt; det vilde dog sikkerlig vise sig at være en Fejltagelse; men det kunde siges, at et Frafald fandt Sted den Gang, Kirtlands Tempel blev bygget; thi da var der Nogle, som stræbte efter at berøve Profeten Joseph Livet, og de Halvfjerdsindstyves Quorum truedes med Opløsning, grundet paa

indvortes Splid og forfængelig Higen. En saadan Gjentagelse er der ingen Grund til at frygte nu, thi vi have siden den Tid lært meget i Erfaringens Skole; da vare vi jo, lignelsesvis talt, kun unge og uvidende Børn. Lige saa stort som det Lys og den Herlighed var, der viste sig i Kirtlands Tempel, lige saa stor blev Prøvelsens Nat og Fristelsens Mørke siden efter.

Ved Indvielsen af Templet i denne Stad var der ikke bleven bevidnet nogen overordenlige Tilkjendegivelser, men Himmelens rene, oplivende Fred og Glæde gjennemstrømmede ethvert Hjerte, og Djævelen kunde ikke efterabe den, men hans Magt til at vildlede og føre i Fristelse blev storligen forringet; og Vidnesbyrdets Aands stadige, stille og sagte Hvisken er mere for den sande Hellige end baade Syner og Aabenbaringer i et Øjeblik. Efter 40 Aar er det endelig lykkedes os at fuldende dette mægtige Monument til Herrens Ære, og vi have givet det til ham for at modtage hans Velsignelse.

Da de Hellige for et Aar siden vedtoge at fuldende Templet, tvivlede Mange om Muligheden af at udføre det store Arbejde, som da manglede, i den korte Tid, der var tilbage, eftersom det, der var udført, havde krævet 39 Aar; endog enkelte af Arbejderne paa Templet tabte deres Ihærdighed og ansaa det for en Umulighed at faa det færdigt til den Tid; men Intet er umuligt for os, naar Herren byder og befaler det.

I Begyndelsen af Templets Bygning var der Tale om at lade det opføre af Adobe eller soltørrede Mursten for at faa det færdigt saa hurtigt som muligt; der var ogsaa Tale om at bruge røde Sandsten, men Præsident Woodruff sagde ved en bestemt Lejlighed, at han i et Syn havde set Templet fuldstændig færdigt, og der fandtes ikke en Adobe i den hele Bygning. De øvrige af Brødrene forandrede nu deres Mening, og det blev bestemt at bygge det af Granit, selv om den skulde hentes flere Hundrede Mil borte; men hvor behageligt overrasket blev man ikke ved at finde bedste Slags Sten i en Canyon nogle Mil herfra; alligevel koste flere af Stenene mange Hundrede Dollars hver.

Brigham sagde, at dette Tempel skulde have seks Taarne, og at Ingen maatte apostasere derover, fordi Josephs Smiths Templer kun havde eet Taarn; i Lighed med Kirkens Vækst og Udbredelse skulde nemlig vore Templer forstørres og forskjønnes.

Da jeg for nogle Aar siden besøgte historiske Steder i Østen og stod paa Tempelgrunden i Far West, Jackson County, Missouri, bøjede jeg mine Knæ i Bøn til Gud paa den hellige Plet, og Profetiens Aand kom over mig; om Tusinder havde været tilstede, vilde jeg have opløftet min Røst og profeteret, at Zions Forløsning var nær, og at Dagen nærmede sig hurtigt, da Herrens Tempel skulde bygges paa den indviede Grund.

Vi som Skandinaver havde ikke Lejlighed til at deltage i Tempelarbejdet i Kirtland og Nauvoo, men her i Utah have vi taget en højst betydelig og virksom Del i dette Arbejde. Ved at gjennemblade Bøgerne viser det sig, at vi have vor Andel i Templerne i Utah. En uhyre Mængde Skandinaver have udført et storartet Arbejde for deres Afdøde. Konger og Adelige have deres Stamtavler for Tusinder af Aar tilbage, vi derimod ere af den jævne, hæderlige Arbejds- og Bondestand, hvor Stamtavler ikke holdes, og den underordnede Maade, hvorpaa vore Navne gaves os, gjør det meget vanskeligt for os at

finde os selv mellem de mange ligeartede og uegenlige Navnerækker. Ikke desmindre have vi dog gjort Meget for vore Afdøde, og eftersom vi stræbe efter at blive Konger og Præster for Gud, er det et stort Privilegium og meget magtpaaliggende for os at udfinde det mest mulige om vor Slægt.

Vore amerikanske Brødre og Søstre have med Hensyn hertil store Fordele fremfor os, da der findes store trykte Bøger, indeholdende Tusinder af Navne, hvor de kunne finde deres Slægt, men alligevel have vi Skandinaver forholdsvis udført meget mere Tempelarbejde for vore Døde end de. Gud ser vor Nidkjærhed, og jeg er overbevist om, at han vil hjælpe os at finde vore Slægtregistre, og da vil det maaske vise sig, at vore Stamfædre ikke ere saa ringe og uanselige, som vi i vor Ydmyghed føle, de vare eller os selv at være. Vi ville maaske opdage, at Norden er i Slægt med gamle Israel fra Assyrien, som senere vandrede gjennem de assyriske Skove mod Nord.

Herren har ved flere Lejligheder i vor Tid aabenbaret i Drømme Navne paa Individers Slægtninge, og Arbejde er derefter blevet udført for dem i Templet. Jeg har selv en Mand i mit Arbejde, som har modtaget en saadan Aabenbaring i Drømme, og han har det faste og urokkelige Vidnesbyrd, at den er fuldstændig korrekt.

Brødre og Søstre! Gud har tilgivet os vore Synder; lad os derfor tage fat med fornyede Kræfter og gjøre hans Vilje; thi hvor skulle vi ellers vende os hen? Enhver, som har forladt Mormonismen, er ulykkelig, og Mørke og Fortvivlelse er Alt, hvad han kan øjne. Hvorhen skulle vi gaa efter at have nydt af Guds Kjærlighed og modtaget Jesu Vidnesbyrd? Udenfor hans Samfund ville vi blive de mest ulykkelige af alle Mennesker! Lad os derfor være trofaste og øve os i Gudsfrygt og Hellighed; thi Livets Krone opvejer alle vore Lidelser og Gjenvordigheder.

At Gud maa velsigne os i vore ærlige Bestræbelser for at tjene ham og adlyde hans Bud, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen!

Aandens Udødelighed.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 311.)

Saliggjørelsens Plan blev lært, troet og haabet paa i denne vor forrige Tilværelse, og i større eller mindre Grad der som her i Livet ledede denne vore Handlinger. Lige som vor Fader elskede sin Førstefødte paa Grund af hans ypperlige Egenskaber, „fordi denne elskede Retfærdighed og hadede Uret," og „Gud derfor salvede ham med Glædens Olje fremfor hans Medbrødre," saaledes elske vi, hans Brødre og Søstre, ogsaa Gud, og derfor var det uden Tvivl, at vi raabte af Glæde, da der gjordes Begyndelse til denne Skabelse. Om dette siger Apostelen Paulus: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Kristus, ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed; idet han

forud bestemte os, formedelst Jesus Kristus, til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Viljes Velbehagelighed, sin herlige Naade til Lov, ved hvilken han benaaadede os i den Elskte, i hvem vi have Forløsning formedelst hans Blod, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, hvilken han overflødigen tildelte os i al Visdom og Forstand, idet han kundgjorde os sin Viljes Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under et Hoved udi Kristus, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham; i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker Alt efter sin Viljes Raad, paa det vi maatte være hans Herlighed til Lov, vi, som forud haabede paa Kristus." (Eph. 1, 3.—12.)

Dette kaster betydeligt Lys over den ellers tilsyneladende Partiskhed, som ikke kan forenes med vore Begreber om Guds Retfærdighed, idet vi finde Menneskene stillede her i Livet under de mest ulige Forhold. Det var derfor, at Nogle vare udkaarede til at nyde Fortrin, som Andre ikke nyde i samme Grad. Alt er grundet paa Retfærdighed og Kjærlighed hos vor himmelske Fader, hos hvem der ikke er Personsanseelse, uden som en Følge af Personens større eller mindre Retfærdighedskjærlighed, hvilken gav Jesus Fortrinet fremfor alle hans Medbrødre. Adam, Noah, Abraham, Moses, Profeterne, saa vel som Jesus og hans Apostle vare forud bestemte til deres vigtige Stillinger i dette Liv paa Grund af deres Tro og Retfærdighed i deres første aandelige Tilstand; thi „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger." Derfor siger Herren til Jeremias: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene." (Jer. 1. 5.) Vi ville endnu hertil føje et Uddrag af Abrahams Bog, som ved Guds Forsyn i disse Dage atter er kommen i Menneskenes Besiddelse og oversat fra det gamle ægyptiske Manuskript ved Profeten Joseph Smith. „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, for Verden blev til, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode, og han sagde til mig: Abraham, Du er en af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født. Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier (Elementer) og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre alle Ting, hvad som helst Herren, deres Gud, skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøve; og de, der holde deres anden Prøvestand, skal Herlighed vorde tildel evindeligen." (»Pearl of great Price« Side 41.)

Ligesom Abraham blev udvalgt af Gud, fordi han var een af de store, ædle Aander blandt den store Mangfoldighed, som i Begyndelsen befandt sig i Guds Nærværelse, saaledes var der mange Andre, som af samme Aarsag bleve udsete til at være Fyrster, i

aandelig Forstand, blandt deres Brødre naar de tiltraadte deres Prøvestand i de jordiske Tabernakler. Dette kan tydeligt ses af Historien, som viser Guds Handlemaade med sine Børn i alle Tidsaldre og blandt alle Folk, men især blandt Israel, det af Herren udvalgte Folk. Abraham fik derfor Forjættelsen angaaende sin Sæd, og Isak og Jakob fik disse Forjættelser bekræftede i deres Tid angaaende deres Efterkommere og kunde med Profetiens Aand atter meddele de samme og endnu yderligere Forjættelser til deres Efterkommere. Saaledes fortsattes Meddelelsen af Forjættelser under den patriarkalske Orden fra Slægt til Slægt, indtil Kristus kom, i hvem alle Slægter bleve velsignede, skjøndt ikke alle i lige høj Grad. Forjættelserne til Abraham og alle de andre trofaste Fyrsteaander blandt Israel vare begrundede paa deres Udvælgelse, forinden de kom her paa Jorden, og denne Udvælgelse var sket, fordi de, ligesom Kristus, „elskede Retfærdighed og hadede Uret" i deres første Prøvestand, medens en Del andre Aander syndede. Disse store og ædle Aander vare ikke de eneste, som saaledes begunstigedes, men mange Millioner nøde paa samme Tid det store Fortrin at være Herrens Ejendoms Folk, velsignede med en lang Række af inspirerede Profeter, indtil Frelseren selv kom og udførte sit Forsoningsværk iblandt denne udkaarede Slægt, som dog den Gang var afvegen fra sine værdige Fædres retfærdige Stier. Forhærdelse var kommen over en Del af Israel, for at Evangeliet ogsaa kunde blive tilbudt Hedningerne og saaledes alle Slægter blive velsignede.

Efter at Jesu Mission var fuldendt, Forsoningsofret bragt og Opstandelsen fra de Døde bleven en Virkelighed, begyndte et nyt Tidsafsnit i Menneskeslægtens Historie. Evangeliets Husholdning afløste den mosaiske Husholdning med dens mange Skikke og Ceremonier, der havde tjent som Forbilleder paa Forjættelsernes Opfyldelse gjennem Kristus. Mægtige Aander fik deres Tabernakler paa den Tid — Mænd og Kvinder, som havde Mod og Karakterstyrke til at optage Kampen paa Liv og Død med Mørkets rasende Skarer. Saadanne Mænd som Apostlene bleve udkaarede til deres vigtige Mission, der skulde bringe en falden Verden Fredens Evangelium og dog ikke forskaffe hverken dem selv eller deres Trosfæller, Brødre eller Søstre, Fred eller Sikkerhed for Liv eller Ejendom i denne Verden.

Derfor var det, at de, som, forend de kom her paa Jorden, haabede paa Kristus, ogsaa bleve forud bestemte efter hans Beslutning, som virker Alt efter sin Viljes Raad. Jesus kjendte sine trofaste Venner fra deres forrige Tilværelse sammen med ham i deres første Prøvestand, og derfor siger han om dem: „Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig; og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle ingenlunde fortabes, og Ingen skal rive dem af min Haand. Min Fader, som har givet mig dem, er større end Alle; og Ingen kan rive dem af min Faders Haand." (Joh. 10, 27.—30.) Da den elskede Discipel paa sine sidste Levedage blev vist Verdens Tilstand i religiøs Henseende, og Kristi Kirke allerede da var indskrænket til syv vaklende Menigheder i Lilleasien, viste Herren ham de trofaste Hellige, som havde sejret gjennem Forfølgelsens skrækkelige Storme, og skriver om dem saaledes: „De have overvundet ham (deres Brødres Anklager) ved Lammets Blod og ved Ordet, de vidnede; og de elskede ikke deres Liv indtil Døden."

(Aab. 12, 11.) Det var saadanne Aander, der behøvedes, og saadanne Aander bleve udvalgte og sendte ved saadanne vigtige Lejligheder, at de maatte tjene som aandeligt Lys blandt de mindre begavede eller udprægede Karakterer; at de maatte blive gjorte til aandelige Fyrster, som Herren forklarede til Abraham, og være Jordens Salt, som Jesus sagde til sine Apostle.

Som allerede hentydet til, skulde Abrahams Sæd eller Efterkommere vorde utallige ligesom Stjernerne paa Himlen og Sandet paa Havsens Bred. Abraham var saaledes udkaaret til at være Stamfaderen for Jordens talrigste og mest velsignede Folkerace. Af hvilken Grund? Først fordi han havde vundet den Almægtiges Velbehag, før han blev født, og dertil ogsaa i dette Liv havde lagt den samme urokkelige Tro og Hengivenhed for Dagen under de allerhaardeste Prøvelser, som Mennesker vel kunne udsættes for. Dernæst var der et endnu vigtigere Hensyn, som Gud tog i Betragtning, og det var, at Abraham vilde lære sine Børn efter sig, og gjennem dem den øvrige Del af Menneskeslægten, at kjende den eneste sande Gud og modvirke Afgudsdyrkelsen, som efter Pauli Forklaring var Djævledyrkelse. (1. Cor. 10, 20.) „Da sagde Herren: skulde jeg dølge for Abraham det, jeg gjør, efterdi Abraham skal visseligen vorde et stort og stærkt Folk, og alle Folk paa Jorden skulle velsignes i ham; thi jeg kjender ham, at han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej i at gjøre Retfærdighed og Dom, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham." (1. Mos. 18, 17.—19.) Abrahams utallige Efterkommere udgjorde dog kun en Del, og maaske en forholdsvis ringe Del, af Guds aandelige Børn; thi han (Gud) kaldes „den store Aandernes Fader." Det var derfor uden Tvivl begrundet i visse retfærdige Hensyn, at denne udkaarede Del af Aanderne skulde faa deres jordiske Legemer gjennem den trofaste, gudfrygtige, fromme og af Gud velsignede Abraham, saa at de ikke skulde begynde Livet som Afgudsdyrkere og maaske af fanatiske Mødre i deres unge Alder blive oplærte i Afguderi eller, hvad der var endnu værre blive ofrede paa Afgudsalteret, men at de kunde blive oplærte om den sande Gud, lære at forstaa hans Love og faa Anledning til at adlyde dem og nyde Godt af dem i det jordiske Liv og siden høste evig Salighed derved. (Fortsættes.)

Tankesprog. Enkelte Mennesker føle sig kun lykkelige, naar Solen straaler, og den hele Natur staar i Festskrud; med andre Ord: de tage al Opmuntring udefra. Hvor langt lykkeligere ere dog ikke de, der i deres eget Indre, i deres egen Tro og Hjertevarme have en Skat, der altid lader dem gjennemstrømmes af Glædens Glød. For dem gjør ikke Vejr eller andet Saadant meget til Sagen.

— Selv den Dummeste er i Besiddelse af Snuhed nok til at kunne bedrage sig selv.

— Fra uimodstaaelig til uudstaaelig er der kun eet Skridt.

— Ro er et Tegn paa Kraft.

— Den, som forædler sig selv, forædler Menneskeheden.

Den 1ste August 1893.

Amen.

„Amen" er et Udtryk, som betegner Bifald; det har været en smuk Sædvane blandt Guds Folk at bruge dette Udtryk ved passende Lejligheder, og vi ere forvissede om, at det vil vedblive at bruges som en Bekræftelsesformel. Tilhøreren, som af Hjertet ytrer sit „Amen," naar en Taler slutter sine Bemærkninger, eller naar En, som beder, slutter sin Bøn, tilkjendegiver derved sit Bifald med Alt det, som er bleven sagt, hvad enten det er en Tale, en Velsignelse, en Bøn eller et helligt Løfte.

Man finder Ordet Amen paa mange Steder i den hellige Skrift. Saaledes læse vi for Eksempel i Johannes' Aabenbaring, 7de Kapitel, 12te Vers, at de saliggjorte Væsener, som Johannes omtaler, jublede af Glæde over deres Lyksalighed, idet de tilbade Gud og sagde: „Velsignelse og Ære og Visdom og Tak og Pris og Magt og Styrke være vor Gud i al Evighed! Amen."

Ved at overvære forskjellige af de Helliges Forsamlinger i denne Mission have vi erfaret, at Brugen af dette Udtryk ikke er saa almindelig eller iagttages saa nøje, som Tilfældet burde være. Naar en Herrens Tjener fremstaar for at tale til en Forsamling, forventer han, at de Hellige, som ere tilstede, medens han indtager en saa vigtig Stilling, ville staa ham bi ved i Stilhed at opsende deres oprigtige Bønner for ham til Naadens Trone, saa at han i sin Tale maa være ledet og styret af Lysets og Evangeliets Aand. Dersom han da, naar han slutter sin Tale, kun hører Røsten af to eller tre af de Forsamlede, som svare „Amen," føler han sig ikke meget opmuntret, hvorimod et kraftigt og hjerteligt „Amen" fra Tilhørerne ved et saadant Tilfælde virker opfriskende paa Sjælen, ikke alene for Talerens, men tillige for de Forsamledes Vedkommende, idet vi paa denne Maade i Forening erkjende Guds Inspiration og give ham Ære og Tak, hvilket vi som lydige Børn altid burde gjøre.

Ligeledes med Hensyn til Bøn: Naar vi om Morgenen omringe Familiealteret og nedknæle for Herren for at paakalde ham og nedbede hans Velsignelser over os for den kommende Dag, eller naar vi om Aftenen bøje vore Knæ i Ydmyghed for Gud og bringe ham vor Tak for Dagen, som er tilendebragt, og for de Velsignelser, han har skjænket os, medens vi overgive os til hans Beskyttelse og Varetægt for Natten, burde vi altid, hvadenten vi selv eller nogen Anden udtaler Bønnen, bekræfte den med et hjerteligt Amen.

For paa passende Maade og ved passende Lejlighed at kunne være i Stand til at sige Amen, er det nødvendigt i Tankerne at følge den, som fører Ordet, og med Opmærksomhed at lytte til, hvad der bliver sagt; thi uden dette vil man let blive regnet blandt dem, om hvilke Jesus siger: „Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund og ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt fra mig."

Dersom vi i vor Gudstjeneste eller i Udførelsen af nogen af Evangeliets Ordinanser lægge nøje Mærke til, hvad der siges, og i vort Sind følge den, som

taler eller fører Ordet, kunne vi sige „Amen" saaledes, at Herren vil antage det som et oprigtigt Hjertes Offer, og den gode Indflydelse, som dette vil bringe over os, vil være til stor Gavn for os Alle.

Hvad vi her i dette Liv lære angaaende Himmelens Love og Anordninger, vil være os til Nytte, naar vi, efter i Trofasthed at have udstaaet denne Prøvestand, skulle staa blandt dem, Johannes omtaler, som tilbade Gud og Lammet, og som af Hjertets Væld sagde: Amen.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 19de Juli: Hanmer Magleby, Monroe, Utah, og F. M. Winters, Montpelier, Idaho.

Velkommen, Brødre!

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at reise hjem:

Ældste John A. Cederlund fra at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste P. B. Green fra at arbejde i Aarhus Konference.

Maa Herren velsigne dem paa deres Hjemrejse og belønne dem for deres Arbejde i Missionens Tjeneste.

Beskikkelse.

Ældste Hanmer Magleby beskikkes til at arbejde i Christiania Konference.

Ældste F. M. Winters beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference. Begge under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste H. C. Hansen, som i Forening med Ældsterne Joseph A. Folkman og Brynte Andersen er paa Hjemrejsen til Zion, skriver fra Liverpool den 12te Juli: „Vi ere lykkelig og vel ankomne hertil efter en behagelig Rejse over Nordsøen. Vi ere Alle taknemmelige mod Gud, vor himmelske Fader, fordi han har bevaret og beskyttet os saa langt paa vor Rejse; vi fryde og glæde os over, at vi nu kunne vende hjem til Ephraims fredelige Dale, og vi haabe, at Gud fremdeles vil være med os, saa at vi Alle maa naa vort Bestemmelsessted i Zion, hvor vi kunne lære mere om Herrens Veje og vandre paa hans Stier."

Korrespondance.

Örebro, Sverige, den 13de Juli 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Den 9de Juli afholdt vi Distriktsmøde her i Örebro. Vi bekjendtgjorde vore Forsamlinger i 2 af Byens Blade, og trods den travle Aarstid var Salen fuld af opmærksomme Tilhørere.

Den næste Dags Morgen indeholdt Byens fornemste Avis, „Närikes Allehanda," Følgende:

„Mormonerne i Örebro holdt Grensmøde i Gaar, ved hvilket Præsident Carlson fra Stockholm talte. Han udviklede stik imod de vildfarende kristne Sekter Læren om fortsat umiddelbar guddommelig Aabenbaring i vore Dage og paapegede med en Mangfoldighed af Eksempler fra Bibelen, at Gud til alle Tider personlig har givet sin Vilje tilkjende for sine Udvalgte. Forøvrigt indskjærpede han den Sætning, hvormed vore intelligente Højremænd ofte søge at trøste sig over deres politiske Nederlag, at Mindretallet har Ret. Flertallet, som forkaster Troen paa Gudsumiddelbare Aabenbaringer, blandt Andet til Joseph Smith, har ikke Ret. Det var de Faa, som ved Troen reddede sig fra Sodoma og Gomorra; ligeledes var det kun meget Faa, som ved Noah undgik Syndfloden o. s. v.

„Blandt de henved 70 Tilhørere gjenkjendte vi flere trofaste Medlemmer af den herværende Menighed i Slutningen af Halvfjerdserne, da Præsteskabet satte den almindelige Anklager i Bevægelse med Kirkeraadsforbud og anden Forfølgelse mod Mormonprædikanterne."

Det bør maaske bemærkes, at her for ca. 14 Aar siden rasede en stor Forfølgelse mod de Sidste-Dages Hellige, da Statskirkens stedlige Præster i Forening med andre i deres religiøse Anskuelser hadefulde og indskrænkede Mennesker af al Iver søgte at udrydde Herrens Tjenere og at forhindre dem fra at prædike Evangeliet i denne Stad; men Resultatet af denne Forfølgelse kunne vi spore ved den Deltagelse, som vore Missionærer nu nyde heromkring.

Vi holdt ligeledes en Forsamling Onsdag Aften den 12te Juli, hvor Konferencepræsident Carlson talte over Principet: „Frelse for de Døde." Emnet var annonceret i Bladene og syntes at være af stor Interesse for de Forsamlede, af hvilke mange paa Grund af Mangel paa Plads vare nødte til at staa udenfor.

De Hellige i denne Gren ere paa faa Undtagelser nær gode Mennesker, som med Nidkjærhed stræbe efter at naa frem til Fuldkommenhedens Maal.

Vi have haft den Glæde at indlemme 3 Medlemmer her i Sommer, og der er Udsigt til, at mange Flere ville annamme Evangeliet.

For mit Vedkommende kan jeg sige, at jeg er glad i mit Kald, og taknemmelig mod Gud, fordi jeg er agtet værdig til at være en Sandhedens Budbærer og til at forkynde det frelsende Budskab for dem, som ere i Mørke og Vankundighed angaaende Herrens Vilje og Hensigt med Hensyn til Menneskene her paa Jorden.

Denne Gren er stor i Omfang, og det vilde sikkerlig være godt, om flere Missionærer bleve sendte hertil. I Sandhed, „Høsten er stor, men Arbejderne faa."

Med en venlig Hilsen til Brødrene paa Kontoret fra Broder J. Lundquist og mig forbliver jeg

Deres Broder og Medarbejder

Adolph Z. Fjellström.

Tanker.

Uddrag af et Foredrag af Søster Emma Skoglund, holdt i „Unge Kvinders Uddannelsesforening" i Goteborg den 19de Juni 1893.

„Højest af Tanker er Tanken paa Gud."
Es. Tegnér.

Vi unge Kvinder tro, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paa en Gud, som ikke alene overfladisk, men fuldstændig kjender vort Liv og vor Vandel; vi tro, at han kjender og ved, ikke alene hvilke Handlinger vi foretage os, men tillige vore Tanker, hvad enten de ere gode eller onde. At dette er Tilfældet — at det er muligt for Gud, den Almægtige og Alvidende, at kjende og forstaa Alt, selv i de mindste Enkeltheder — er Enhver især af os uden Tvivl overbevist om paa Grund af Sandhedens Lys, som er blevet os skjænket ved Lydighed mod Guds Bud, idet vi have annammet hans sande Evangelium; og vi vide, at en ond Tanke føder en ond Handling, medens en god Tanke føder en god Handling.

Efter denne Regel at dømme var den første Tanke, som Lucifer, Morgenrodens Søn, havde — vedrørende Menneskene, efter at de vare satte paa denne Jord, — en ond Tanke; ond, fordi den var løgnagtig, hvilket tydeligt bevises af hans Handlinger og Fremgangsmaade, idet han ved Svig og Løgn, blandet med Sandhed, forførte vor Moder Eva. Derfor kaldes han ogsaa med Rette „Løgnens Fader."

Af Kains Handlemaade mod sin Broder Abel, da han berøvede ham Livet, kunne vi se, hvilke Tanker han nærede i sit Bryst, nemlig Avindets og Hadets Tanker, thi uden disse, som fødte Handlingen, vilde det aldrig være faldet ham ind at dræbe sin Broder, fordi Herren saa med Velbehag til Abels Offer, men ikke til Kains.

Vi kunne efter den samme Regel nævne Tilfælde eller Individers Handlinger, til Grund for hvilke der ubestridelig har ligget gode og ædle Tanker. Man kan for Eksempel tage Jesus; hans Optræden i det store Raad i Himmelen før Verdens Skabelse; hans Liv og Levnet paa Jorden samt hans Død paa Korset som en Forløser for Menneskene — for at gjenvinde det, som var tabt ved vore første Forældres Fald formedelst den Ondes Paavirkning og Indflydelse. Uden gode og ophøjede Tanker som Bevæggrunde kunde sikkert Ingen formaa at gjøre, hvad Jesus gjorde, eller at døje, hvad han døjede.

I Modsætning til, hvad Kain gjorde med sin Broder, kunne vi nævne Joseph, som af sine Brødre blev solgt til Ægypten, fordi de tænkte Ondt om ham. Ved at læse Beretningen, som Bibelen indeholder angaaende denne Tildragelse, erfare vi, at Joseph, som ved en given Lejlighed lettelig kunde have hævnet sig paa sine Brødre for deres Handlemaade mod ham, tværtimod gjengjældte dem med lutter Godhed, rene og ædle Tankers Affødning.

Saaledes bevise vore Gjerninger i det daglige Liv vore Tanker. Dersom vi nære den højeste af alle Tanker — Tanken paa Gud —, ville vi i Gjerninger prøve paa efter bedste Evne at vise Lydighed mod hans Befalinger. Dette skulde være vort højeste Formaal og vor største Attraa. Vi skulde, trods vore menneskelige Ufuldkommenheder, alene beflitte os paa at nære gode, ærlige og oprigtige Tanker; Had, Uenig-

hed eller Bitterhed vilde da ikke kunne trives blandt os, saa længe vi gjensidig og med Kraft og Energi modarbejdede Synden, i hvilken Skikkelse den end maatte vise sig. Vi burde erindre dette: „At tænke stort er skjønt, men at tænke ret er skjonnere.“ Vi burde ogsaa erindre, at dersom vi skulle forvente at blive forædlede, maa vi altid huse og fostre ædle Tanker og saa vidt muligt sætte dem i Udførelse. Paa denne Maade ville vi beredes til at blive værdige Medborgerinder i Guds celestiale Rige.

Medens mine Tanker dvæle ved det celestiale Riges ubeskrivelige Herlighed, opstaar det Spørgsmaal i mit Sind: Er det at antage, at Størstedelen af Menneskenes Børn vil opnaa denne Herlighed? Vi paastaa, at kun de, som i de mindste Enkeltheder efterleve Evangeliets Fordringer, kunne indgaa til den celestiale Herlighed, og dersom vi i Følge denne Opfattelse betragte Menneskeslægtens Stilling i Dag, ville vi uden Tvivl finde, at Spørgsmaalet ganske vist kunde blive definitivt afgjort.

Lad os, mine unge Søstre, leve, som om hver Dag var vor sidste; lad os tænke ret og ædelt, og lad af alle vore Tanker Tanken paa Gud være os nærmest.

Luften som Livskilde.

Fordampning.

(Sluttet fra Side 320.)

Lad os f. Eks. antage, at Thermometret staar paa Nul Grader. Den Fugtighedsmængde, Luften ved denne Varmegrad kan optage, ville vi udtrykke ved Tallet 5. Naar det er naaet, er Luften mættet, og Fordampningen standser. Men hvis nu Temperaturen stiger til 10 Grader, saa kan Luften optage mere Vand i sig, Fordampningen begynder igjen og fortsættes, til Luften paa ny er mættet, hvilket kræver en Fugtighedsmængde, vi betegne ved Tallet 9. Saa standser Fordampningen. Stiger Temperaturen derefter til 15 Grader, bliver Mætningspunktet rykket fremad til 13, og saaledes fremdeles.

Men hvad sker, naar Temperaturen synker?

Lad os tage Luften paa 15 Grader, hvis Mætningspunkt vi betegne ved Tallet 13.

Det bliver koldere, Thermometret synker til 10 Grader. Nu kan Luften altsaa ikke have mere end 9 i sig, de 4 Dele skiller den sig af med, de opgive deres usynlige Dampform, fortættes, danne Skyer og naa Jorden som Regn — og det bliver ved at regne, indtil der kun er 9 Dele Fugtighed tilbage. Naar Luften saaledes lige netop har al den Fugtighed i sig, som den kan bære, altsaa naar den er mættet med Vanddamp, siger man, den er paa Dugpunktet.

For at Fordampning kan foregaa, maa der altsaa være Vand og Varme tilstede. Er Vandforraadet ubegrænset som i de store Have, vil der udvikle sig flere Dampe over det, jo varmere Luft og Vand ere. Derfor er der langt flere Dampe over Middelhavet end over Østersøen, skjøndt Luften over det første Hav kan synes tør, medens det andet Dage og Uger igjennem kan være dækket af Taager; men den varme Atmosfære over Middelhavet kan rumme

en Mængde Vand og endda være fjærn fra sit Dugpunkt, medens den koldere Østersøluft hurtigere mættes.

Det kan lyde besynderligt at sige, at der til Fordampning fordres Varme, og samtidig fortælle, at Nordpolens Is og Sne fordamper, selv i Polarnatten, naar Solen Maaneder igjennem ikke kommer over Horisonten, og det er saa koldt, at Kviksølvet fryser i Thermometret, altsaa under Forhold, hvor Kulden er saa stærk, som vi i det Hele kjende den. Men Sagen er, at Kulde ikke er det modsatte af Varme. Det, vi kalde Kulde, er i Virkeligheden Varme, maaske en meget ringe Varme, men dog Varme.

Dette er let at indse. Lad os f. Eks. antage, at det en Dag fryser 30 Grader. Det ville vi kalde en stræng Frost, og dog er det Varme. Thi sæt, at det næste Dag fryser 40 Grader, saa vil det jo netop sige, at Luften har mistet 10 Grader Varme, og saaledes kan man blive ved.

Varmen fremkalder Fordampningen. Blæst og Træk fremme den; Vasketøjet bliver hurtigere tørt i frisk Lüftning end i stille Vejr, selv om Luften er lige varm i begge Tilfælde, og naar en ny Bygning skal torres, sørger man for livligt Gjennemtræk. Sagen er denne: Det Luftlag, der umiddelbart berører det vaade Toj og de klamme Mure, mættes naturligvis hurtig med Fugtighed og trænges i stille Vejr kun langsomt til Side af en anden, tor Luft, i hvilken Fordampningen kan begynde igjen. Derfor foregaar Tørringen meget langsomt. Blæser det derimod med en frisk Vind, føres den dampmættede Luft uafbrudt bort og giver Plads for en anden, der er langt fra sit Dugpunkt. Herved bliver Fordampningen livlig og Tørringen altsaa hurtig.

Men naar der nu uafbrudt, Dag og Nat, Sommer og Vinter, fra alle Jordens Vandbeholdere, fra hver en Plet paa Oceanernes Overflade, fra hver en Sø, hver en Flod og hver en Vandpyt undviger Vand, som gaar over i Dampform, saa er Spørgsmaalet: Hvor bliver da alle disse Vanddampe af, og hvorledes er det muligt, at Oceanerne have kunnet undgaa at blive udtømte, ja at deres Beholdning end ikke er bleven formindsket, skjøndt de nu i en ukjendt Række af Aartusinder have maattet afgive af deres Forraad til Luften?

Fordi Forvandlingen fra Vand til Damp kun er den ene Halvdel af et kjæmpemæssigt Kredslob.

Dampen stiger op fra Havet, blander sig med Luften og føres med denne bort af Vindene. Saa snart nu Atmosfæren — gjennem Afkjøling eller paa anden Maade — er kommen over sit Dugpunkt, fortættes Dampen og falder ned i Form af Regn, Hagl eller Sne. En Del vender paa denne Maade tilbage til Havets Moderskjod, en Del falder paa Jorden. Og hvor dette ikke sker, hvor Landet er regnløst, der bliver Jorden død, der trives ingen Plante, der fæster intet Menneske Bolig. Det er en Ørken. Men finder blot et lille underjordisk Vandlob Vej der ud fra Lande, hvor de har Regn, da frembringer det en Oase, en frugtbar Plet i alt dette Øde, et Sted, hvor Liv kan trives.

Regnvandet og den smeltende Sne rinder gjennem Bjergenes Spalter og Ridser, siver gjennem den faste Sten, arbejder sig hen til Skraaningen, danner en Kilde, hvis Vande som en lille fossende Vildbæk styrte ned ad Bjerget. Andre Vildbække komme til, forene sig, naa det flade Land og vokse ved Tilløb og Tilsivninger til en Flod, der

graver sig et Løb, altid søgende Skraaningerne og bredende sig til Søer i de laveste Strækninger. Den danner en Afløbsrende for Grundvandet fra de omliggende Egne, lader dem beholde, hvad de have Behov af Fugtighed, og skiller dem af med, hvad der vilde forsumpe Jorden og ødelægge Luften med sine giftige Uddunstninger, hvis de ikke fik Afløb.

Tilsidst naar Floden Havet. Dampen, som steg op af det, er vendt tilbage som rindende Vand.

De to Virksomheder, Fordampning og Fortætning, holde hinanden i Ligevægt, og der vender i det Væsenlige lige saa meget Vand tilbage til Havet, som der steg op fra det gjennem Fordampningen. Og dette Vandets Kredsløb er Aarsag til mangfoldige Naturfænomener som Skyer, Regn og Sne, Gletschere og Laviner, Floder og Søer med al deres indgribende og bestemmende Indflydelse paa Verdenslivet. Naar vi desuden tage i Betragtning, at paa hvert enkelt Sted snart Fordampningen snart Fortætningen er overvejende; naar vi fremdeles erfare, at Vekslingen mellem disse Forhold over den største Indflydelse paa Lufttrykket, hvis Foranderlighed og Ulighed paa de forskjellige Steder igjen er Ophavet til Vindene, saa kunne vi ogsaa indse, hvilken uhyre Rolle Vanddampene spille i Naturens Husholdning. Alt Liv er afhængigt af dem, uden dem vilde Jorden være øde og død som Maanen.

Men dette er endnu ikke Alt.

Atmosfærens Damp regulerer Solvarmen for Jorden. Dampen skyder sig som en usynlig Skjærm mellem os og Solstraalerne, der uden den, altsaa naar Luften var fuldstændig tør, vilde forbrænde Alt, hvad der findes paa Jorden. Og den samme Skjærm, ofte synlig i Form af Skyer, hindrer om Natten Jorden i helt at afgive den Varme, den i Dagens Løb har modtaget fra Solen, til Verdensrummet. Uden Vanddampene vilde vi, selv i den varmeste Sommer, have en Nattefrost, der dræbte alt Planteliv.

Naar vi i en stærkt ophedet Valsal stænke Vand eller Eau de Cologne paa Gulvet, fordamper denne Væde med stor Hurtighed, og samtidig bliver Luften afkjølet. Hælde vi en Draabe Eau de Cologne paa Haanden, forsvinder den hurtig — den fordamper lettere end Vand — og paa samme Tid bliver den Hudplet, hvorpaa Dampen hvilede, kold. Vi vide, at en Vædske til sin Fordamning bruger Varme, og den tager denne, hvor den kan faa den. Eau de Colognen brugte saaledes til sin Fordampning i første Tilfælde Valsalens, i andet Haandens Varme. Man kan afkjøle en Vædske ved at omvikle Flasken, hvori den indeholdes, med et Stykke vaadt Flonel. Naar dettes Fugtighed fordamper, maa Flasken levere en Del af den nødvendige Varme; den lider altsaa et Varmetab, hvilket er Afkjøling.

Men hvor bliver den saaledes forbrugte Varme af?

Vi kunne ikke mærke den med vore Sanser eller maale den med vore Instrumenter, vi fornemme kun Fordampningens Kulde, Varmen er forsvunden for os. Og dog er Spørgsmaalet ikke vanskeligt at besvare.

Naar en Vædske nemlig gaar over i Dampform, bliver til at udføre dette Arbejde en bestemt Varmemængde tagen i Brug, og efter at Forandringen til Damp er foregaaet, har den anvendte Varme den Funktion at holde Vædsken i Dampform. Dette lægger Beslag paa alle de Kræfter, der er i den, og den kan ikke tage Del i Luftens Opvarmning, har ikke en Gang Indflydelse paa

den Dampens Varme, vi kunne maale med Thermometret.

Man kalder det Dampens bundne eller skjulte Varme eller Fordampningsvarmen.

Bliver Dampen derefter fortættet, antager den igjen flydende Form, og saa har den bundne Varme endt sit Hverv, den løses af sin Funktion og bliver atter fri, saa vi kunne mærke den med vore Sanser og maale den med vore Instrumenter. Og det er ikke Smaating, der saaledes bindes ved Fordampningen og igjen frigjøres ved Fortætningen. Man har beregnet, at for hvert Pd. Vand, der opstaar ved Fortætning af Damp, frigjøres en Varmemængde, der vilde være tilstrækkelig til at smelte 5 Pd. Støbejern!

Fordampning kræver Varme. Solen er al Varmes Kilde. Det er saaledes Solen, der udfører det Arbejde at løfte de uhyre Vandmasser op i Luften i Dampform; det er Solen, vi skylde den Fugtighed, uden hvilken intet Liv kan være til. Oceanerne levere Raastoffet. Solen gjør det til Brugsgjenstand i Naturens Husholdning.

Hvor stor den Vandmasse er, Solen saaledes løfter op i Luften, kan man gjøre sig et Begreb om ved at erfare, at den fortættede Damp, der i Løbet af et eneste Aar naar Jorden som Regn og Sne, vilde være tilstrækkelig til at danne et Hav saa stort som hele Tyskland og af 1/4 Mils Dybde!

Naar Luftens Vanddampe fortættes, kunne de antage Form af Dug, Taage, Skyer, Regn, Sne eller Hagel. — Af Studentersamfundets Smaaskrifter.

Blandinger.

Skrædermester Dowe i Manheim, der har opfunden en Uniform, gjennem hvilken en Geværkugle ikke kan trænge, maa dele Æren med en Anden. Allerede for to Aar siden opfandt en Mekaniker i Wien en saadan Uniform, der blev kjøbt af det østrigske Krigsministerium. Det Stof, der gjør Uniformen saa modstandsdygtig, er et Væv af Hamp, og det har vist sig, at Projektilet fra et Mannlicher-Gevær paa 200 Skridts Afstand ikke gjennemborer Vævet.

En Kommissionærs Hustru i Aalborg nedkom ifølge „Aalb. Stftst." forleden Dag, efter 23 Aars Ægteskab, med det tyvende Barn. Børnene — 5 Sønner og 15 Døtre ere Alle fødte levende og sunde.

Fotografier fra Havets Bund er det sidste Nye paa Fotografiens Omraade. Det paastaas, at den fotografiske Kunst fremtidig skal faa en hidtil uanet Betydning for Udforskningen af Havets hemmelighedsfulde Dybder. At tage saadanne Fotografier skal ikke medføre saa store Vanskeligheder, som man har tænkt sig. Der er allerede udkastet Planer for nye Apparater med særligt indrettede Linser, Plader og Kamre. At det elektriske Lys ogsaa her kommer til at spille en Rolle, falder i vor Tid af sig selv. Det varer næppe længe, før man kan fæste ogsaa Havets fantastiske Liv paa Fotografipladen.

Ingeniør Hugo Kostler i Wien har fremlagt Planen til en elektrisk Jernbane, hvis Hastighed er beregnet til ca. 25 danske Mil i Timen. Medens Rejsen fra Wien til Paris nu tager 26 Timer, mener Kostler at kunne befordre Passagererne den samme Vej paa 7 Timer, og Rejsen fra Konstantinopel til Paris,

der nu varer 65 Timer, venter han med sin elektriske Jernbane at kunne tilbagelægge paa 15 Timer. Kostlers Jernbane skal kun bestaa af en eneste Vogn med Plads til 40 Passagerer. Praktiske Forsøg ville blive anstillede i den nærmeste Fremtid.

Telefonlinjerne vokse bestandig i Længde. Nu skal der være telefonisk Forbindelse mellem Halifax og Vancouver, en Afstand af omtrent 3000 engelske Mil. Mellem Boston og Chicago aabnedes fornylig en Telefonforbindelse. Ledningen er 1200 engelske Mile lang og den længste i Verden.

Der findes i Følge en nylig offenliggjort Statistik omtrent 61,000 Lokomotiver i Europa og 48,000 i de andre Verdensdele. England har 15,552; Tyskland 12,811; Frankrig 9,747; Rusland 9,691; Østrig 4,610; Italien 2,686; Belgien 2,332; de forenede Stater i Nordamerika 29,398 og Indien 3,237.

Dødsfald.

Nils Nelson, Søn af Sven Nelson, født i Skaane, Sverige, den 22de August 1868, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 7de Juni 1893 efter 14 Dages haarde Lidelser.

Afdøde emigrerede til Utah i 1878.

Poesi.

I Herlighed nu Kristus troner
Hos Gud Faders højre Haand;
Han kom her ned fra Himlens Zoner
For at løse Syndens Baand.

Ja, grant han vidste hos sin Fader,
Hvilken Vej han skulde gaa,
Og os saa kjærligt han formaner
Til hans Ord at agte paa.

Her ned til Jorden Kristus kommer,
Naar hans Folk indsamlet er;
Da Tusindaarets skjønne Sommer
Vil oprinde for Enhver.

O, lad os derfor trofast stride
For at vinde Kronen skjøn;
Om vi end her skal Trængsel lide,
Faa vi dog tilsidst vor Løn.

Oskar Steen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).